

Părintele Arsenie Boca

Părintele Arsenie nu are asemănare cu nici un duhovnic din România și Europa, în ziua de azi. (păr. Petru Vanvulescu)

Mama sfinției sale spunea că simțea că avea ceva luminos în pânțece și avea o mare bucurie. Iar Părintele Arsenie spunea că tatăl său, plecând în America l-a “lăsat curat în pânțece”. (păr Petru Vanvulescu)

La început, Părintele Arsenie avea o viață foarte aspră: mânca o dată pe zi (pâine și apă) și dormea pe jos. Uneori pleca câte o săptămână la munte, doar cu Biblia. Sâmbătă seara cobora pentru a ține duminica Sfânta Liturghie, pe care o slujea în lacrimi. Nu puteai să nu plângi la liturghia lui. După predică, iar pleca în munte. Ducea o viață extraordinară, de pustnic. (pr. Sofonea Ioan)

Biserica era plină întotdeauna cu credincioși veniți să ceară sfatul Părintelui. Cu fiecare din acești credincioși se întâmpla o minune, de multe ori numai de el știută și de Părintele. Astfel că s-ar putea scrie cărți întregi dacă cineva ar aduna toate aceste mărturii. Dar important este să ascultăm sfaturile Părintelui care sunt și sfaturile și poruncile Bisericii. (Bălan Silvica)

Părintele Arsenie ne-a spus odată cum a început el activitatea la Sâmbăta. Era în postul Crăciunului și picta o icoană a Mântuitorului, pe care n-a terminat-o. În timp ce picta a auzit o voce tainică: „Arsenie, nu Mă mai picta pe icoană, că vremea s-a apropiat. Mergi și pictează în inimile oamenilor, prin cuvântul tău. Spune-le că vin peste ei necazuri și suferințe”. (pr. Sofonea Ioan)

Păr. Arsenie Boca: “Mulți îl urmează pe Iisus până pe Muntele Fericiilor, dar foarte puțini până pe Golgota, până pe cruce. Până pe cruce n-a străbătut decât iubirea maicii Sale și a ucenicului iubirii... Mai mult va înflori viața ta dacă vei fi un erou al iubirii divine și nu o victimă a iubirii păcatelor.”

N-am așteptat mult și Părintele a intrat în Biserică. Țin minte că, ajungând în fața sfântului altar, s-a uitat la noi și ne-a întrebat care are cel mai mare necaz. Cineva din mulțime a spus că o femeie în vârstă care era paralizată de la brâu în jos. Iar Părintele Arsenie, privind-o pe femeie a spus: “Da mă, ea are necazul cel mai mare”. S-a apropiat de ea și i-a zis: “Știi tu, mătușică, de ce ești așa?”. Bătrâna dădea din cap că nu știe și plângea cu amar. Din cauza plânsului nu putea vorbi și atunci a dat din cap că nu știe. “Lasă mătușică nu mai plânge atâta că îți poartă cineva de grijă. Și știi cine?” Și arătă cu degetul în sus grăindu-i: “Dumnezeu”. “Că și așa cocioaba asta se rablagește ea”, a mai spus părintele referindu-se la corpul omului. “Șă știi – i-a mai spus părintele – că tu duci sau porți păcatele lui Gheorghe a lui [cutare], a lui Vasile a lui [cutare], a lui Ioan a lui [cutare] – spunând numele sau porecla pe care o aveau în sat acele rude ale ei – tu le duci pe toate acestea, pe tine au căzut”.

Era în mulțimea aceea de oameni și un preot din împrejurimile Făgărașului (din Drăguș), care a zis: “Părinte, vreau să vă spun ceva între patru ochi”. Părintele Arsenie îi spune: “Nu între patru ochi, ci tare mă, tare, că așa veți învăța unul de la altul.”

O mamă s-a dus cu fiul ei, care avea în jur de 18 ani, la Părintele Arsenie. Când femeia s-a aflat în dreptul Părintelui, a început să-și laude copilul și a zis: “Părinte, am un băiat cuminte, nu bea, nu fumează, nu are treabă cu fetele. Este un băiat foarte cuminte! Părintele, privindu-l, a zis cu un glas domol, zâmbind: “Da mă, îi cuminte”, apoi a adăugat să audă toată lumea: “Mă, nu mai preacurvi cu mâna, mă!”, lăsând-o blocată pe biata femeie și pe copilul ei.

Un bărbat de vreo 50 de ani se arsese pe față cu azot și era desfigurat. Dar nu pentru asta venise la Părintele, ci doar pentru a-i înmâna un modest pomelnic. Duhovnicul l-a străpuns cu privirea, după care l-am auzit spunând: „De ce crezi tu, creștine, că te-ai ars chiar pe față, ca să fii respingător pentru toată lumea?”. Bărbatul amuțise. „Să-ți spun eu de ce... Ți-ai bătut joc de o fată în tinerețe, dar nu ai luat-o de nevastă. A rămas singură, până la vârsta asta și este și stearpă pe deasupra, fiindcă a avortat, ca să evite rușinea unui copil fără tată, iar de atunci n-a mai putut rămâne însărcinată. Ai păcătuit și tu, dar ai împins-o și pe ea spre păcat! Acum plătești suferința asta...”. Omul își plecase ochii în pământ și plângea înfundat, cu pomelnicul uitat într-o mână. (Lucia Chima)

Două femei au venit la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. Dar, cum au apărut le-a și întrebat Părintele: „Ce aveți în bagaje?” și a și băgat mâna în traista lor. A scos o rudă de salam și le-a muștrat că în Săptămâna Mare ele mâncau salam. A aruncat salamul la cei doi câini ai părintelui Bunesu, dar nici câinii nu au mâncat. Mârâiau și se uita la Părintele Arsenie. (Paraschiva Ciucea)

Odată, o femeie însărcinată de la Sibiu s-a dus la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. Când a văzut-o, Părintele i-a zis: „Mă, du-te repede să nu scapi trenul”. „Păi, Părinte, zice, eu am venit să...”. „Nu mă, mergi repede să nu scapi primul tren”. Femeia a plecat supărată, gândindu-se: „De ce n-o fi vrut Părintele să vorbească cu mine?”. A ajuns în Sibiu noaptea la ora 1. Când a intrat în casă i s-a rupt apa. A dat telefon după Salvare, iar la ora 4 a născut un copil, pe care l-a botezat Ioan. (Maica Glicheria)

Doi ingineri, soț și soție din fabrica unde am lucrat și eu, au divorțat din vina părinților lui. Când l-a văzut pe Părintele Arsenie, femeia (Elena G.) a început să plângă și să-i spună de situația ei, că a divorțat de soțul ei din vina socrilor și că are și o fetiță și nu știe ce să facă. Părintele Arsenie îi spune, zâmbind: „Lasă, mă, nu mai plânge, că după 7 ani vă veți împăca”. Nu știu dacă inginera l-a crezut sau nu pe Părintele Arsenie, pentru că 7 ani nu sunt 7 zile sau 7 săptămâni, sau 7 luni, ci ... 7ani. Cert este că exact la 7 ani s-au împăcat, au mai făcut un copil, iar astăzi trăiesc în pace și bună armonie. (Bogdan Juncu)

Când Părintele lucra la chilia din munte, avea 12 oameni care îl ajutau. Unul din ei mi-a spus că odată, când urcau pe potecă, un urs le-a apărut în față, chiar pe potecă. N-au mai îndrăznit nici să urce, nici să coboare, deși avea și securi la ei, și l-au așteptat pe părintele Arsenie, care rămăsese puțin în urmă. Când a ajuns, Părintele Arsenie le-a zis: „Ce faceți măi, fricoșilor?”, apoi s-a dus la urs cu mâinile goale, și spre uimirea lor, l-a luat de o ureche și i-a zis: „Du-te mă pe aici la vale. Tu nu vezi că la ăștia le e frică de tine?”. Și ursul a plecat la vale! (Biliboacă Matei)

Odată, l-am găsit pe Părintele la Biserica din Drăgănescu. Freca pe un perete cu o perie pentru pardoseală. Îi zic: „Ce greu lucrați aici, Părinte!”. Și dânsul îmi zice: „Asta nu mi-i greu, tu; mi-s grele ale voastre!”. (Sârbu Elisabeta)

Spunea odată cineva: „Părinte, Ceaușescu strică bisericile”. „Nu el, mă, ci păcatele omenirii” – i-a răspuns Părintele. (Maria Matronea)

Părintele Arsenie nu prea era de acord cu multe construcții de ziduri, ci lupta sa era ca , prin munca sa, omul să se facă Biserică a Duhului Sfânt. Căci zicea: „Pe ziduri vor crește bălării, dacă nu sunt biserici vii”. (Maica Pahomia)

Mă duceam la Părintele împreună cu alți credincioși, bărbați și femei, pentru a-i vindeca sau pentru a le rezolva problemele. Odată însă, mi-a zis Părintele: „Să știi că și binele are o limită... Sunt lucruri în care nici noi, preoții, nu ne băgăm”. (Bica Ioan)

Părintele Arsenie ținea foarte mult ca mamele să lase copiii să vină pe lume. Zicea că sfârșitul lumii vine când copiii nu se mai nasc și când mulți oameni vor muri înecați sau ca urmare a accidentelor, crimelor, fulgerelor. Multe rele vin peste noi, că noi trebuie să plătim sângele și păcatele celor ce nu vor să știe ce e păcatul, ale aceluia care umblă în plăceri și omoară (părinții pe copii și copiii pe părinți). (Maica Glicheria)

Părintele ne spunea tuturor că, pentru sănătatea femeii, e bine să avem 3 – 4 copii. Dacă nu naștem câți vin, păcatul cade pe cei care sunt în viață. (Emilia Șpan)

Referindu-se la căsătorie, Părintele a spus că fiecare sac își găsește petecul lui. Și mai zicea Părintele: „Nu creșteți câini; creșteți copiii care nu au părinți”. (o credincioasă)

O femeia trecută de 60 de ani, din Sâmbăta de Jos, de plângea că fiul ei s-a apucat de băut și o bate cu lanțul de câte ori se îmbată. Părintele a ascultat-o, privind țintă în ochii săi, apoi l-am auzit cum ridică vocea: „Pe tine te bat de fapt cele 22 de avorturi pe care le-ai făcut! Știi ce înseamnă asta? Auzi acum: asta înseamnă tot atâtea suflete care s-au dus pe lumea cealaltă, fără a fi fost botezate și nu vor putea intra în Împărăția Cerurilor din cauza ta! În schimb, tu ai strâns bani și ți-ai făcut ditamai cavoul, de parcă după moarte vei rămâne acolo”. (Lucia Chima)

S-au dus două doamne la Drăgănescu, la Părintele. Părintele o întrebă pe una dintre ele: „Câți ani ai?”. Ea zice: „33”. „Și câți copii ai avut? Îți spun eu: 32”. Eu mă gândeam că nu putea să aibă tot câte un copil la un an, dar ea a spus apoi că făcea chiuretaje și de 3-4 ori pe an. Pe urmă, Părintele a întrebat-o și pe cealaltă doamnă câți copii a avut și i-a spus că a făcut semne la piciorul de la masă și a ajuns până sus. Zice Părintele: „Doi dintre ei ți-au spus: <<Mamă, de ce nu ne-ai lăsat să venim pe lume, că ne făceam sfinți>>. Vezi mă, pe ea am putut-o ierta, dar pe tine nu te iert”.

Pe vremea când era la Drăgănescu, am dus la Părintele pe o soră de-a mea de la țară, care se plângea că bărbatul ei o tot chinuiește cu gelozia. Ea zicea că nu-i de vină și că „nu umblă în pustiu”. Părintele i-a zis: „Ești de vină, că ai făcut avort și n-ai mărturisit”. Eu zic: „Părinte, o duc acum la Cernica, să se spovedească”, dar Părintele spune: „Nu o duce, tu, la călugări, că-i dau canon de nu mai iese din el; du-o la preoții voștri de mir”. (Sârbu Elisabeta)

Era în război. O femeie din Sibiu, Cătălina, a aflat că soțul ei a murit. A luat în brațe copilul și fugea cu el prin Sibiu. În pânțece avea alt copil. La un moment dat a văzut că era plină de sânge. O schijă îi omorâse și copilul din brațe. Deznădăjduită și descumpănită s-a dus și a avortat copilul din pânțece. Auzind apoi de Părintele Arsenie s-a dus și ea la Mănăstirea Sâmbăta. După Sf. Liturghie Părintele a ieșit și a strigat: „Cătălină, Cătălină, ce-ai făcut! Știu că ți-a murit soțul și copilul. Ai fost încercată. Dar dacă-l lăsai pe cel din pânțece... Ai omorât un copil cu care Dumnezeu avea un plan mare!”. (pr. Petru Vanvulescu)

Un coleg de serviciu, Radu C., s-a dus la Părintele Arsenie pentru că avea mari probleme cu soția lui, fiind foarte nervoasă. Și i-a spus Părintelui Arsenie că nu știe ce să mai facă cu ea. Părintele îi spune: „Mă, câți copii aveți?”. Colegul îi spune: „Unu Părinte, că viața îi grea și nu am cu ce să-l cresc”. Părintele i-a spus imediat: „Mă, nu unu-doi, ci patru-cinci copii să ai mă, ai înțeles?!”. Omul a plecat supărat fără să spună un cuvânt, și când a ajuns în dreptul ușii bisericii să dea afară, Părintele i-a strigat tare: „Mă, lasă mă copiii să vină, nu unu-doi, ci patru-cinci mă, că dacă nu va înnebuni, mă. Să ții minte ce ți-am spus!”. Desigur că acest avertisment l-a îngrozit. Ajuns acasă, i-a spus nevastei ce i-a spus Părintele. Astăzi, au cinci copii, iar soția lui este cât se poate de liniștită, de calmă, se înțeleg foarte bine și au și cu ce să îi hrănească pe copii. Au tot ce le trebuie. (Bogdan Juncu)

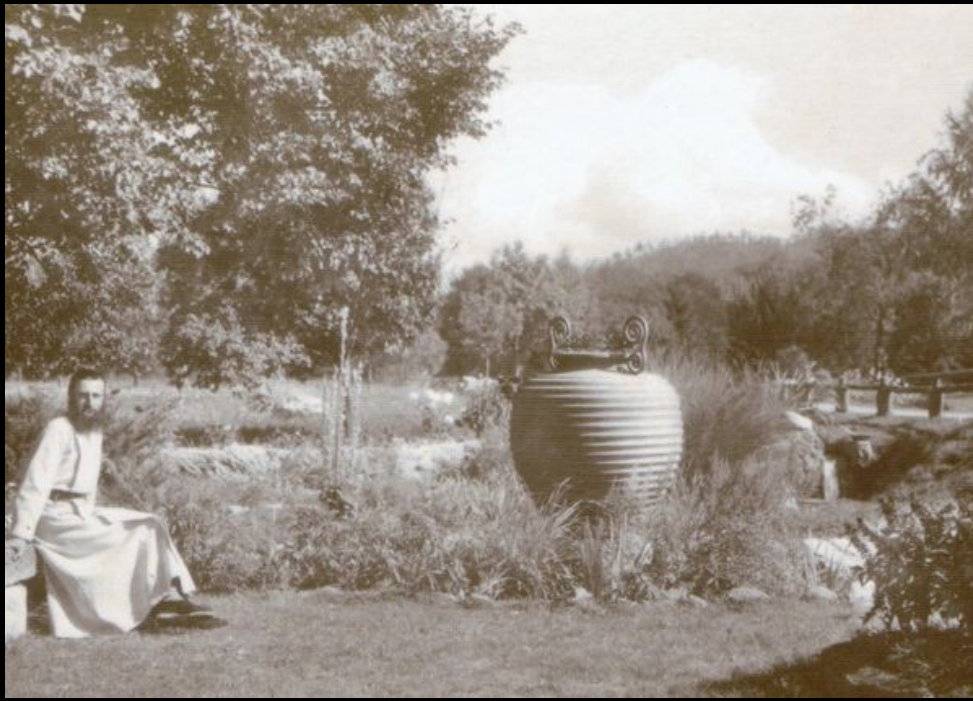
Odată, Părintele era în biserica de la Drăgănescu și vorbea cu lumea. Îl chema pe fiecare aproape de dânsul și îi zicea păcatele în auzul tuturor. L-a întrebat pe un bărbat de 46 de ani, cu femeia bolnavă: „Câți copii aveți, mări?”. Omul a zis că are 3 copii. „Și ceilalți unde-s, mări? Ori i-ați aruncat pe gărlă?”. Omul i-a spus că n-a aruncat nici un copil pe gărlă. „Și atunci – zice Părintele – atunci unde sunt ceilalți? Știu că nu i-ați înecat în gărlă, dar i-ați „aruncat” așa cum faceți voi. Uite, ce-ți spun. Du-te și lămurește-ți femeia să mai facă încă un copil și nu va mai fi bolnavă. Dacă va mai da naștere încă unui copil, vă va ierta Dumnezeu o parte din păcate, dar să știți că vă mai rămân multe păcate. Ai înțeles, mări?”. „Am înțeles Părinte” – a zis omul. (Biliboacă Matei)

„În biserică la Drăgănescu, o cetățeană îi spune Părintelui: „Părinte, băiatul meu are 38 de ani și nu se poate însura. Părintele i-a zis: „E și normal! Doar pe ceilalți copii i-ați trimis pe apa sâmbetei, iar acum, familia voastră se stinge. De aceea băiatul nu se poate însura”. (Silvia Pătrucean)

Odată, se strânsese multă lume la Mănăstirea Sâmbăta. Înainte de a începe slujba, Părintele Arsenie a zis: „Acum începem Sfânta Liturghie. Toți mucării (sectarii) să plece”. Unii au plecat, alții nu au plecat, iar cei ce au rămas, au dormit tot timpul cât s-a ținut Sfânta Liturghie. Când a terminat slujba, Părintele Arsenie le-a zis: „Acum sculați-vă!”. Unii mucări au spus: „Părinte, vrem să ne întoarcem”. Iar părintele le-a zis: „Întoarceți-vă, dar această pată nu se va șterge niciodată”. (Olimpia C.)

Odată, la Sfânta Liturghie care se făcea la altarul din pădure, Părintele a strigat: „Mărie, din cutare sat, fă-ți cruce!”; și Măria: „Nu fac!”. Părintele îi zice a doua oară: „Fă Mărie cruce!”; ea din nou zice: „Nu fac!”. A treia oară strigă Părintele: „Fă Mărie cruce; piei diavole din zidirea lui Dumnezeu!”. Atunci biata Mărie s-a trezit și a zis: „Fac, Părinte, fac”. Mai târziu, părintele îi zice: „Să vii să te botez, că ți-ai dat mirul pe apă și ai curvit cu fiu-tău la secta voastră”. A botezat-o Părintele și i-a dat canon să umple cu gura o bute cu apă și apoi să intre în ea și să facă baie. Și când a intrat în ea s-a umplut butea cu șerpi. (Sârbu Elisabeta)

O pocăită a mers la Drăgănescu și, în timp ce în biserică se afla multă lume, a început să-l „lămurească” pe părintele despre Maica Domnului și Sfânta Cruce. Deodată, sfinția sa ne-a spus tuturor să nu ne speriem. În acel moment a pocnit soba și în biserică s-a făcut un fum mare. Părintele a ieșit afară, noi după dânsul. Când fumul s-a limpezit în biserică, Părintele a pus-o pe acea femeie să curețe soba și la urmă, i-a zis: „Așa (murdară) cum ești acum, vei fi cu Biblia subsuoară în iad”. (Balaban Ileana)

De obicei mergeam cu alte fete din sat la Mănăstirea Brâncoveanu. Când era vremea bună, Părintele Arsenie făcea slujba afară, la un altar construit de dânsul. Odată, în timpul slujbei, a zis către doi cunoscuți de-ai mei: „Măi, voi de acolo, mergeți pe calea Drăgușului, că e femeie care vrea să vină la slujbă e oprită de niște dulăi”. Cei doi au mers și mai jos de pădure au întâlnit-o pe femeie înconjurată de mucări (sectari), care au oprit-o din calea spre biserică ținând-o de vorbă cu ale lor rătăciri, ei fiind adventiști de sâmbăta”. (Livia Jurcovan)

Apoi, știindu-și plecarea din lumea aceasta, ne-a spus: „Era un ciobănaș care fluiera frumos și oamenii îl auzeau, dar nu-l luau în seamă prea mult. Într-o zi, ciobănașul a plecat și toți oamenii s-au alarmat, întrebând peste tot: <<Unde a plecat ciobănașul care cânta frumos?>>. Dar nu l-au mai găsit”. Sunt sigur că de dânsul a vorbit. (Morar Gheorghe)

Părintele Arsenie spunea: “Mă, nu veniți numai voi. Aduceți-i și pe cei care nu au fost aici niciodată. Este destul dacă ați venit o dată sau de două ori, că la dreapta judecată am și eu un cuvânt de spus. Unde veți fi, pun mâna în capul vostru și vă scot afară. Dar este o condiție: să fiți buni, să faceți fapte bune, să mergeți pe linia Bisericii și să fiți tot timpul pregătiți, cum vă învață preoții Bisericii.”
(Maria Matronea)

Părintele Arsenie zicea: “Mă, strigați când aveți necazuri: “Ajutați-mă”, că eu vă aud de acolo de unde sunt și v-ajut mai mult decât când sunt în viață. Strigați numai, că eu v-ajut”.